

Prolog

JAKOB. Søk Jakob.

Galskapen var over ham enda en gang. Den dyttet i ham når skrittene ble tunge, den stakk borti ham når han stoppet. Den drev ham slik den hadde gjort den første gangen, da også Baltasars ledsagere kjente dens jag, og ikke kunne annet enn lystre. Ikke noe glødende himmellegeme fulgte galskapen nå. Øynene hans gled mot stedet det en gang hadde stått.

Alene nå. Revet bort fra alt det kjente, skubbet ut på mil etter mil med bar besynderlighet. Alene, bare galskapen.

«Jeg er for gammel for dette», mumlet Baltasar mot den rødmende himmelen. Han nådde toppen av høyden og stoppet for å trekke pusten og få et overblikk over mønstrene på hvelvingen. Han gned håndbaken over tørre lepper.

«Det hadde gjort seg med litt vann, for ikke å snakke om en lampe der oppe.»

Det var lettere den gangen. *Følg stjernen*, hadde galskapen sagt. Ved det enkle veiskillet hadde han blitt stående og nøle. Kameldriverne ville vite hvilken retning reisen skulle ta, så han kastet gress til vinden. Han lyttet til gresshopper. Han snurret tre ganger rundt i sirkel mens han nynnet uforståelige ord, deretter konsulterte han kartene og pekte med fast myndighet: Vest! Det var langt mer overbevisende enn å peke på en stjerne på nattehimmelen.

Nå hadde han ingen stjerne. Ingen kart. Alle ledsagerne var borte. Sannsynligvis. Kaspar helt sikkert. Trolig Melkior. Alasar hadde ikke vendt tilbake sammen med dem forrige gang. Og en fjerde, Baran, nådde aldri til målet.

Den gamle mannen seg ned på bakken og trakk opp et vannskinn

fra skuldervesken sin. Han løsnet korken og gned noen dråper over de sprukne leppene. Svært annerledes denne reisen. Svært annerledes enn den for lenge siden.

De hadde funnet Baran en dagsmarsj utenfor Susa. Det var nesten ikke liv i ham da en speider kom tilbake med nyheten om at en reisende lå i veikanten med et stykke av leggen oppspist av ulver. Melkior ville ikke at de skulle stoppe. Stakkaren ville være død innen en time, sa han. Men Melkior hadde tatt feil før.

Baltasar forbannet seks forskjellige guder og onklene deres da han så Barans sår og innså at han hadde glemt legemidlene sine hjemme. Den unge mannen ristet av feber, uhelbredelig, innen reisefølget nådde ham. Speideren hadde et skarpt blikk, kun en ullfille varslet ham om at mannen lå kilt fast blant kampesteiner og fjellmasse. Hvordan den stakkars, elendige skapningen hadde endt opp i denne knipen fikk de aldri vite. Han sa ikke mange ordene før han døde, og ingenting om omstendighetene. Ingen forklaring annet enn «ulv», ikke noe reiseutstyr eller eiendeler annet enn et skrin tullet inn i et tøyestykke, beskyttet av den ødelagte kroppen. Det var mindre smertefullt å løfte stakkaren bort fra steinuren enn å betrakte de patetiske forsøkene hans på å holde fast i skrinet.

«Har du urtene, Baltasar?» spurte Kaspar lavt mens Alasar og Melkior så til mannen. «Alasar reiste fra sine, og jeg har ikke noe tiltro til det Melkior har i vesken sin.»

«Ikke jeg heller», samstemte Baltasar, før han måtte legge til: «Mine er også igjen hjemme.»

Hvis Kaspars hevede øyenbryn hadde ergret ham, var det ingenting mot tanken på knyttet han hadde lagt igjen. Det var nytt, moren hadde nylig lagd det til ham, en tøylenge med flere små lommer sydd i tre rader. Det var festet snorer i endene, han kunne rulle pulverne og urtene sine sammen og sikre knyttet med snorene. Han hadde fylt det med alt han kunne samle og tørke og male og forberede på den lille tiden han hadde til rådighet – og så glemt det.

Glem et teppe, glem et brød. Glem legemidlene? Det ergret ham grenseløst. Åtte uker siden de var i Zabol, og det plaget ham fremdeles.

Men tanken på urtene ble skjøvet til side da han ble oppmerksom på Melkior.

Melkior var i ferd med å pakke ut den firkantede bylten han hadde tatt fra den døende mannen. Baltasar hørte det hviskede stønnet og så hvordan den feberhete stakkaren strakte seg etter eiendelen sin.

«Hva har vi her?» funderte Melkior idet tøyestykket gled til side. Den synkende solen fanget sølvskrinet i et glimt og tvang Baltasar til å blunke. Han kikket nysgjerrig bort på skrinet, men ikke lenge. Øynene hans gikk fra den brutte skikkelsen på bakken til Melkior, som ikke syntes å legge merke til den skjelvende, utstrakte armen.

«Melkior ...»

«Det ligner lapis lazuli.» Han løftet skrinet nærmere øynene. «Det er lapis. Noe av det fineste jeg har sett.»

«Melkior, gi ham skrinet tilbake.»

Melkior betraktet mannen ved føttene sine. «Kanskje han stjal det fra noen.»

Med to raske skritt var Baltasar borte ved Melkior og nappet skrinet til seg. Han stanset lenge nok til at Melkior oppfattet blikket hans, deretter gikk han ned på kne og plasserte skrinet på mannens bryst. Han tok armen til mannen, la den rundt skrinet og så takknemlighet dypt i de plagede øynene. Han smilte tilbake og lot deretter blikket gli ned til benet der Alasar varsomt trakk tøy til side. Alasar plystret lavt og satte seg tilbake på hælene.

Trolig fikk stanken av råtnende kjøtt og synet av det grusomme såret Alasar til å trekke seg. Baltasar grøsset og søkte deretter Alasars øyne. Alasar sukket dystert og reiste seg for å høre med de andre.

En av kameldriverne kom med vann og dryppet noen dråper inn i munnen til mannen. Ansiktet hans var voksaktig, som et skittent talglys. Baltasar børstet jord fra mannens hake, så gikk det opp for ham at han forsøkte å si noe. Han lente seg nærmere.

«Ulv», hvisket mannen.

Baltasar nikket og klappet skulderen hans. «Ikke snakk, min venn. Spar på kreftene, så du kan bli bedre.» Kameldriveren sendte ham et blick som han valgte å ignorere. «Kanskje du er langt hjemmefra, slik jeg er. Skumle greier dette, å reise på disse fremmede veiene.»

«Baran», hvisket han.

«Er navnet ditt Baran?» Han rørte ved pannen med fingertuppene. «Jeg er Baltasar, og jeg er her i et besynderlig selskap. Jeg skulle gjerne ha fortalt deg hva vi har i ærend, men verken du eller jeg ville ha trodd meg.»

«Baltasar», Kaspar ropte bak ham.

Han klemte varsomt om Barans skulder. «Jeg kommer tilbake.» Kameldriveren dryppet mer vann inn i munnen hans.

Alasar, Melkior, Kaspar og en av driverne sto og samtalte. Baltasar visste hva som var konklusjonen da han ennå var flere skritt unna. Av Kaspars mørke blick og Alasars triste, og av Melkiors foldede armer, skjønnte han at de hadde tenkt å forlate mannen der.

Baltasar stoppet og løftet haken. «Han heter Baran», sa han med bena godt plantet i bakken.

«En ulykksalig stakkar», mumlet Melkior. Øynene hans gled bort til Barans sår.

«Stakkaren har et navn», sa Baltasar rolig.

«Vi kan ikke stoppe», svarte Melkior.

Baltasar kjente at han bet tennene sammen. Hva var det ved Melkior som fikk ham til å skjære tenner? Tennene hans ville bli til pulver før reisens slutt. Han så på de andre. Bare Kaspar møtte blikket hans.

«Jeg tror Melkior har rett», sa Kaspar uten å legge skjul på motviljen avgjørelsen vekket i ham. «Vi føler alle at det haster med å komme videre. Du vet hva jeg sikter til.»

«Men lyset på himmelen –»

«Det er mer enn det», brøt Melkior av.

«Det er ikke det jeg mener!» freste Baltasar. Ja, presset ... den usynlige tilskyndelsen om å fortsette ... ja, det var der. De følte det alle sammen. «Det jeg *sier* er: Tror du den som satte det lyset på himmelen mener vi skal la denne mannen bli liggende i veikanten?» Han ristet på hodet. «Det tror ikke jeg.»

Alle begynte å snakke i munnen på hverandre.

«Oppdraget vårt», begynte Alasar overtalende.

«Vi har et ansvar som utsendinger for vårt folk», begynte Kaspar.

«Vi kan ikke svikte.» Melkior rettet ryggen.

Baltasar stilte seg foran Melkiors nese og stirret foraktelig inn i de kalde, mørke øynene hans. «Idet vi lar denne mannen bli liggende igjen for å dø alene, har vi allerede sviktet.»

Hvorfor kunne ikke universet ha latt ham pusle med urtene sine i fred? Han var ikke skapt for denne, denne *galskapen*. Han snudde ryggen til de andre, usikker på hva han skulle gjøre. Så begynte han å gå raskt.

De ville sende Kaspar, det visste han, for Kaspar var den eneste han hadde tillit til.

Og ganske riktig, Kaspar kom pesende opp ved siden av ham. «Hva med å sette ned farten av hensyn til en gammel mann?»

«Ikke før jeg blir kvitt lysten til å drepe Melkior.»

«Å, du har tenkt å holde dette tempoet like fram til Judea?»

Baltasar kunne ikke la være å smile. «Kanskje dit og tilbake igjen. Helt tilbake til landsbyen min.» Tanken på landsbyen ga ham et stikk av hjemlengsel, og skrittene saktet.

Han kikket rundt på åsene som omga dem, og ristet på hodet. Hver dag så han noe nytt. Hver dag håpet han at Reuel levde lenge nok til å få høre om alt det forunderlige bortenfor landsbyens grenser. De fantastiske flotte altrene ved Nakshi-Rustem, en kjempestor statue av Kyros den store.

«Hender det du spør deg hva vi gjør her, Kaspar? I landsbyen min var jeg urtekjenner og annenrangs prest. Gudene forby, jeg hadde ingen trang til å vokte Ahura Mazdas hellige ild.» Han ga Kaspar et skrått blikk. «Det hørte du ikke fra meg, forstår du?»

Da Kaspar nikket, fortsatte han.

«Øverstepresten vår var for gammel for reisen. Det var hjerteskjærende. Jeg har aldri før sett slik lengsel. Reuel hadde gaven, vi hadde aldri tidligere sett noe tilsvarende i landsbyen vår. Han snakket ofte om et kommende forvarsel, et stort tegn i vest. Ingen hørte egentlig på ham – inntil stjernen viste seg, og Rådet kom til landsbyen. Og da er med ett en ydmyk, gammel mann ingen skjenker stor oppmerksomhet, en helt. Han ble valgt til å foreta reisen, men alle visste at han ikke ville overleve én uke utenfor landsbyen.» Baltasar ble stående helt stille. «Reuel trodde han gjorde meg en tjeneste.»

Kaspar kikket seg over skulderen, ned langs veien til det ventende følget. «Baltasar ...», begynte han mildt.

«Jeg vet ikke om jeg tror, Kaspar. Og enda verre, om jeg bryr meg. Hva tenker du om det?»

«Jeg tror vi er nødt til å fortsette», sa den eldre mannen. «Baran vil dø. Melkior tror ikke han vil leve lenger enn en times tid. Vi kunne sørge for at han har det komfortabelt.» Han la til med tvil i stemmen: «Melkior har med seg noen pulver som kan lindre smertene til stakkarren.»

«Jeg ville ikke gitt pulverne hans til en morderisk selot. Melkior er sikkert en førsteklasses prest, men noen urtekjenner er han ikke.»

«Kom, unge venn. Du tror kanskje ikke, men det gjør jeg.»

Baltasar skakket på hodet. «Nok til å la en mann bli liggende igjen og dø alene?»

Kaspar vek ikke med blikket. «Ja.»

Baltasar så bort og sa: «Nå, det er lidenskap. Reuel ville vært stolt.»

«Baltasar.»

Men han lyttet ikke lenger. Han så ned på veien og på det ventende følget. Kameldriverne sjekket forsyningene, justerte salgjordene og innspiserte rep og stag. Alasar hadde knelt ned ved siden av Baran. Melkior rotet rundt i en av oppakningene sine. Om ikke lenge ville de igjen være i bevegelse. To måneder med dette, fra soloppgang og langt inn i natten, kun med stjernen og galskapen. To måneder bak og mange flere i vente.

Ahriman ta ham, han var ferdig med dette.

Han begynte å gå mot dem, oppmerksom på de sammenbitte tenene, oppmerksom på den lange veien hjem igjen. En ensom og utrygg reise – han risikerte å ende opp som Baran – men han ville være fri. Tilbake til urtene, tilbake til det normale, tilbake dit hvor ting ga mening. Til et sted der en navngitt mann ikke ville dø alene.

«Jeg kjenner det uttrykket», sa Kaspar og skyndte seg bort til ham.

«Du har aldri før sett dette uttrykket.»

«Jeg kjenner det godt. Ikke ta en forhastet beslutning, min venn.»

Han nøyde seg med å skule på Kaspar. «Det virker ikke som at du er klar over at det er gjort en feil. Dette var Reuels kall, ikke mitt.»

Kaspar returnerte blikket, tankefullt, og ristet på hodet. «Det er ikke

gjort noen feil. Du er blitt utvalgt for dette. Som jeg. Som Alasar. Og Melkior. Vi må fortsette.»

Baltasar kjente sinnet legge seg og erstattes av noe verre. Han hadde trodd Kaspar ikke var som de andre. *Ahriman ta ham*, tenkte han.

«Jeg har fått nok», sa Baltasar hest og snudde seg.

Melkior dunket et fint, salviefarget pulver ned i en kopp. Han snurret på den og så pulveret løse seg opp. Han kikket rundt seg etter en pinne og rørte grundig i miksturen. Baltasar betraktet ham og skjulte forakten han følte.

«Pepperrot?» spurte han, nesten vennlig.

«Malurt», svarte Melkior i en tone som sa at dette var det eneste rette. «Malurt og noe annet bittert. En klype fiolinfiken.»

Baltasar nikket. Fiolinfiken. For en tosk.

Melkior reiste seg, men Baltasar la en hånd på skulderen hans. «Ikke ta deg bryet med å gjøre mer. Jeg skal gi det til ham.» Han strakte ut hånden.

Melkior så på den med et glimt av mistenksomhet, men rakte ham koppen. Han ristet støvet av kappen og sa: «Vi rir snart videre. Skynd deg.»

Baltasar presset fram et smil som forsvant så snart Melkior hadde vendt ham ryggen.

Alasar tørket ansiktet til Baran med en fuktig klut idet Baltasar knelte ned ved siden av ham. Han kikket bort på koppen Baltasar holdt i hånden.

«Jeg kan ta over. Melkior sier vi drar. Kanskje du skulle gjøre deg klar.»

Alasar nikket. Han klemte Baltasar om skulderen og brukte deretter hånden til støtte for å reise seg. Baltasar fulgte ham med øynene der han gikk mot dyret sitt. Han lot blikket gli raskt over hvert av medlemmene i følget, forsikret seg om at de alle så en annen vei, og helte innholdet i koppen ut bak en stein.

«Malurt og noe annet bittert», hvisket han hånlig. «En klype fiolinfiken.» Vel og bra – hvis man ville sette fart på en kvinnes første barnefødsel. For ikke mange dagene siden hadde Melkior gitt en pasta av most kalkstein og olivenolje til en av driverne for et utslett han hadde

på leggen. Bedre å blande det med melet i brødet. Mannen hevdet det virket, men han fryktet Melkior, og var sikkert redd for at han ville få en vemmelig eliksir hvis resultater uteble.

Baltasar slo seg ned på bakken ved siden av Baran. Den unge mannen mumlet noe og beveget hodet sakte fram og tilbake. Baltasar la hånden på Barans skulder så han skulle vite at han ikke var alene. Av gammel vane begynte han å messe dødsbønnen som vigslet Barans sjel til livet etter. Kun av vane. Hans tro på Ahura Mazda hadde avtatt lenge før denne reisen. Han bestemte seg for å rette dødsbønnen til den som tente stjernen på himmelen. Reuel trodde på denne guden. Baltasar trodde på Reuel.

En skygge falt over Baran. Melkior sto ved siden av ham og, etter å ha lyttet til Baltasars lave mumling, stemte i sammen med ham. En dyp tilfredshet la seg over Baltasar ved vissheten om at de henvendte seg til forskjellige guder. De sang samstemt gjennom den første delen, den andre og den fjerde, hoppet sømløst over den tredje. Sørgeangens tredje del var forbeholdt slektninger. Baltasar ville spare den til følget hadde reist videre, som erstatning for slektningene denne mannen aldri mer ville se.

Den fjerde delen tok slutt, og Melkior grep etter skrinet på Barans bryst.

«La det være», knurret Baltasar mellom sammenbitte, verkende tenner.

«Kanskje vi støter på noen som kjenner ham», protesterte Melkior, men han trakk hendene tilbake. «Vi kan ikke la det ligge igjen her så tyver kan ta det.»

«Han er ikke død ennå. Det er hellig for ham.»

«Ikke død? Hvor mye drakk han av koppen?»

Baltasar reiste seg sakte. Han grep tak i kjortelen til Melkior med begge never og trakk ham ned så han kunne møte blikket hans. «Hva annet hadde du i den koppen?»

«Nattskygge.»

Baltasar dyttet ham fra seg. Melkior snublet, gjenvant balansen og glattet indignert over klærne sine. Kaspar kom og ble stående oppgitt et stykke på avstand mens han kikket fra den ene til den andre. Alasar stilte seg ved siden av ham.

«Brødre ...» prøvde Alasar usikkert.

«Nattskygge.» Baltasar tygget på ordet og nikket. Det ville ha tatt livet av Baran på bare noen sekunder. Så ville Melkior tatt skrinet fra en død mann, ikke en døende.

Han nikket igjen og beveget kjeven, så vendte han blikket mot himmelen. Han stirret på den en stund før det gikk opp for ham at øynene hans søkte det stedet der han sist hadde sett stjernen. Det var en vane de alle hadde lagt seg til. Når de stoppet opp for måltider midt på dagen, når de stirret på merkelige fjellformasjoner og nye landskaper, gikk det ikke lenge før blikkene flakket mot himmelen, til stjernens sted.

En kveld han hadde forlatt seg i den glitrende nattehimmelen og fraværende mumlet en takkebønn til Tishtrya for nattens herlighet, hadde han sett etter stjernen og ikke med gang fått øye på den. Desorientert, skremt og deretter fylt av panikk sprang han på bena og snurret rundt, lette frenetisk til han igjen fanget den med blikket og lot seg trøste av dens myke glød.

Den var den første stjernen som lyste opp i skumringen og den siste som bleknet ved morgengry. Han pleide å gjette på hvor den ville vise seg og lærte at gjetningen ville være mer presis hvis han først forsøkte å fornemme lokasjonen. En gang under en visitt i buskene, forsikret han seg om at ingen kunne se ham, lukket deretter øynene og snurret rundt i ring til han mistet retningssansen. Med sammenknepne øyne trakk han sakte pusten, holdt den inne, roet hjertet, glattet ut tankene og slo armene vidt ut ... og så hevet han en arm og pekte. Han åpnet øynene, lot blikket gli opp langs armen og pekefingeren, og der, balanserende på fingerne hans var den kjølige, hvite gløden fra Reuels varslende stjerne.

Følg stjernen. Befalingen var blitt en del av ham. Den pulserte i samme rytme som hjertet, som om han hadde blitt født med dens mystiske kraft. Han søkte stjernen for trøst, slik den lille nevøen hans søkte tomme sin. Han søkte stjernen for forklaring, i stunder som dette da den eneste tingen på jord som ga fornuft, ikke var på jorden i det hele tatt.

Han fant stedet der den snart ville vise seg, og visste at han stirret like på den.

«Brødre?» gjentok Alasar.

«Jeg blir hos Baran», sa Baltasar lavt. «Og deretter drar jeg hjem.»

Han og den usynlige stjernen betraktet hverandre mens de andre vekslet blikk.

Melkior gikk stivt forbi ham uten et ord. Kaspar så ut som han skulle til å si noe, men tok seg i det og snudde seg. Bare Alasar forsøkte å overtale ham, men ikke lenge. Baltasar stengte ordene hans ute, og Alasar ga til slutt opp.

Han slo seg ned ved siden av Baran og så følget gjøre seg klar for oppbrudd. Selv om øynene hans for det meste var lukket, syntes også Baran å betrakte dem. Kameldriverne virket ikke å legge merke til spenningen i leiren der de gjorde sine siste forberedelser, selv om en av dem løsnet et ekstra vannskinn fra sadelen på dyret sitt. Melkior kastet et foraktelig blikk på Baltasar, trolig på grunn av tapet av sølvskrinet. Alasar var tydelig oppbrakt, og Kaspar klarte han ikke å tolke.

Baltasar lente seg sakte tilbake mot en stein med hendene foldet bak hodet. «Den triste fyren der, det er Alasar», fortalte han Baran muntert. «Han er grei nok, jeg tror du ville ha likt ham. Han der borte i den oransje og purpurstripede kappen, han som liker skrinet ditt, det er Melkior. Førsteklasses prest, Melkior, rak som en pil. Merkelig nok tror jeg ikke Reuel ville ha likt ham.» Da han kom til Kaspar, ble den muntre tonen mykere. «Han som stikker vannet og de ekstra brødstykkene ned i oppakningen min, det er Kaspar.»

Det tause følget besteg kamelene og satte seg i bevegelse, bare Kaspar kastet et langt blikk over skulderen til farvel. Baltasar fulgte dem med øynene til de forsvant, slukt av veien mot Judea.

Av gammel vane søkte han stedet til stjernen. Snart ville den vise seg. Den ville være hans eneste trøst på den ensomme, fryktsomme reisen tilbake til landsbyen. Merkelig, men selv om han nå skulle i motsatt retning, visste han at Reuels stjerne ville lede ham hjem.

«Jeg setter pris på en god gåte, Baran. Kaspar og jeg har en spesiell og vanskelig nøtt vi har diskutert til langt på natt: Hvordan kan det ha seg at vi, de gangene den grusomme tvilen knyttet til dette foretaket melder seg, søker trøst hos stjernen når nettopp den er selve reisens grunn?» Baltasar klukket lavt, så gled smilet bort idet han stirret nedover den tomme veien. *Jeg vil savne deg, Kaspar.*

Baran stønnet, og Baltasar flyttet seg nærmere. Alasar hadde bredt

et tøyestykke over såret for å skjule det oppskakende synet og dempe den kvalmende lukten. Baltasar tittet under kledet og forsøke å komme på noen flere guder han kunne forbanne. Hvis de hadde funnet Baran noen dager tidligere, hvis Baltasar hadde hatt legemidlene sine ...

Baran forsøkte å si noe. Baltasar lente seg nærmere og klemte ham om skulderen. «Jeg er her, Baran. Jeg er her.»

«Gave ...» Ordet kom i et langt hvisk fra den uttørrede munnen.

«Gave?» gjentok Baltasar.

En bevegelse fanget øyet hans, og han kikket ned og så Baran stryke over skrinet på brystet sitt med ujevne bevegelser.

Baltasar sukket. «Jeg tror Melkior ville ha likt gaven din, Baran. Selv anser jeg meg ikke verdig til å motta gaven fra en –» Han tok seg i det. Han hadde holdt på å si *doende*. Han svelget og forsøkte på nytt. «Fra en mann med din, eh, *verdighet*.»

Men Baran ristet benektende på hodet.

Baltasar sa mildt: «Da er jeg redd jeg ikke forstår. Skrinet er ikke en gave til meg, men det *er* en gave?»

Baran nikket svakt.

«Er det en gave til en spesiell person?»

Et svakt ja.

«Til kona di, kanskje? Din trolovede?»

Et svakt nei. Den døende mannen stønnet igjen. Det bleke ansiktet røpet uro.

Baltasar fuktet leppene. Om ikke lenge ville Baran sove blant fedrene. Han lente seg nærmere og forsøkte igjen. «Baran, vil du at jeg skal levere skrinet til noen i stedet for deg?»

Tårer begynte å piple fram fra de halvt sammenlukkede øynene.

«Ah. Vi forstår hverandre. Jeg tar oppdraget, og du er heldig, min venn – mine tjenester tilbys uten vederlag for alle som er kledd i indigo. Det er yndlingsfargen min.» Han klappet Baran på armen og tilføyde mildt: «Hvil deg litt, Baran, så kan du senere fortelle meg hvem gaven er til.» Han lente seg lettet tilbake.

Men Baran var ikke innstilt på hvile. Hendene hans vred seg urolig. Pusten gikk fortere. Det virket som om han samlet det han hadde av styrke. Han hevet en tynn, skjelvende arm.

Baltasar reagerte umiddelbart og lot blikket følge armen i retningen den pekte. «Den åskammen der borte? En landsby bortenfor?»

Baran ristet svakt på hodet. Armen skalv og ble hvor den var.

Baltasar svelget. Ahriman ta ham, han forsto ikke. «Eh, åskammen ... skrinet skal til noen bak åsen. Et navn, Baran. Jeg må ha et navn.»

Ansiktets voksaktige blekhet gikk over i høyrødt. Barans øyne var hardt sammenknepne, tennene blottlagt i innbitt anstrengelse. En lav knurring rumlet i brystet hans. Armen ristet voldsomt, og Baltasar stønnet fortvilet.

«Jeg forstår ikke! Ahriman ta meg, jeg kan ikke –»

Av gammel vane søkte han støtte på stedet der stjernen sto ...

... og så ...

... Barans utstrakte arm.

Han kastet seg ned med ansiktet tett inntil Barans og strakte ut sin egen arm. Han knep igjen øynene, holdt pusten, roet hjertet og åpnet øynene.

I horisonten som nå lå i skumrende mørke, balanserte den myke, kjølige gløden på fingertuppene deres.

«Stjernen», presset Baran fram.

Så klarnet ansiktet hans, og armen falt.

Baltasar begynte å skjelve.

Den gamle mannen satte korken i vannskinnet og tørket leppene med håndbaken. Han gransket himmelen og valgte en stjerne som hang lavt på horisonten til å være hans gamle følgesvenn Kaspar.

«Du ble ikke overrasket over å se meg, gamle venn, da jeg tok dere igjen dagen etter.»

Reuels stjerne var borte nå, men den trøstende galskapen som fulgte stjernen hadde aldri sluppet taket i ham. Den samme trøstende galskapen hadde ført ham på gamle stier igjen. Det var ingen stjerne som fulgte ham denne gangen – bare minnene om et sølvskrin innlagt med lapis lazuli ... og et navn.

«Navnet leder meg slik stjernen gjorde, Kaspar.»

Han pekte vestover. Det var som om navnet hang på himmelen, over bestemmelsesstedet hans.

«Jeg er ikke sikker på hva jeg skal gjøre med skrinet når jeg finner det igjen», innrømmet han til Kaspars stjerne. «Røkelsen er sikkert borte nå.»

Han rotet rundt i oppakningen etter et brød, brøt av et stykke og begynte å spise.

«Vet du», sa han med munnen full og rynkede øyenbryn, «det var røkelse av skikkelig god kvalitet. Melkior visste nok ikke det. Men jeg visste det. Du skjønner, Kaspar, gamle venn, i landsbyen min kom enkelte for å ofre røkelse til Ahura Mazdahs ild. Jo mer inderlig tilbedelse – han trakk på skuldrene – «eller jo mer velstående tilbeder, desto høyere kvalitet på røkelsen. Barans røkelse var sannelig god, prima vare. Han hadde betalt en liten formue for å fylle det skrinet.» Han smilte igjen, stoppet midt i et tygg. «Kanskje det måtte en førsteklasses urtekjenner og annenrangs prest til for å skjønnede det.» Han lot blikket gli over himmelen og valgte en annen stjerne til å være Baran.

«Jeg skulle ønske jeg visste om du hadde lagd skrinet selv. Slikt utsøkt arbeid. Så vakkert. Den unge kvinnen forundret seg over det. Hun var virkelig en yndig skapning, du ville ha likt henne, Baran. Og barnet ... jeg tror han likte gaven også.»

Han gjorde ferdig måltidet sitt og børstet bort smulene, så reiste han seg, heftet vesken over skulderen og plukket opp vannskinnen. Han bøyde seg etter vandrestaven og lente seg på den så han kunne stirre opp på Kaspars stjerne.

«Vi grublet over den andre gåten også, ikke sant, Kaspar? Hvordan stjernen som fikk noen til å overlate en mann til å dø ... er stjernen den samme mannen døde for.»

Øynene hans flakket bort til Barans stjerne, og et smil bredte seg sakte over ansiktet hans.

«Det er flott selskap jeg har på denne praktfulle, herlige kvelden», erklærte han og ga seg i vei ned knausen. «Virkelig et utmerket selskap.»

Reisen hans gikk vest og nord, til Galilea denne gangen, for å finne sølvskrinet innlagt med lapis lazuli og personen den trøstende galskapen kalte ... Jakob.